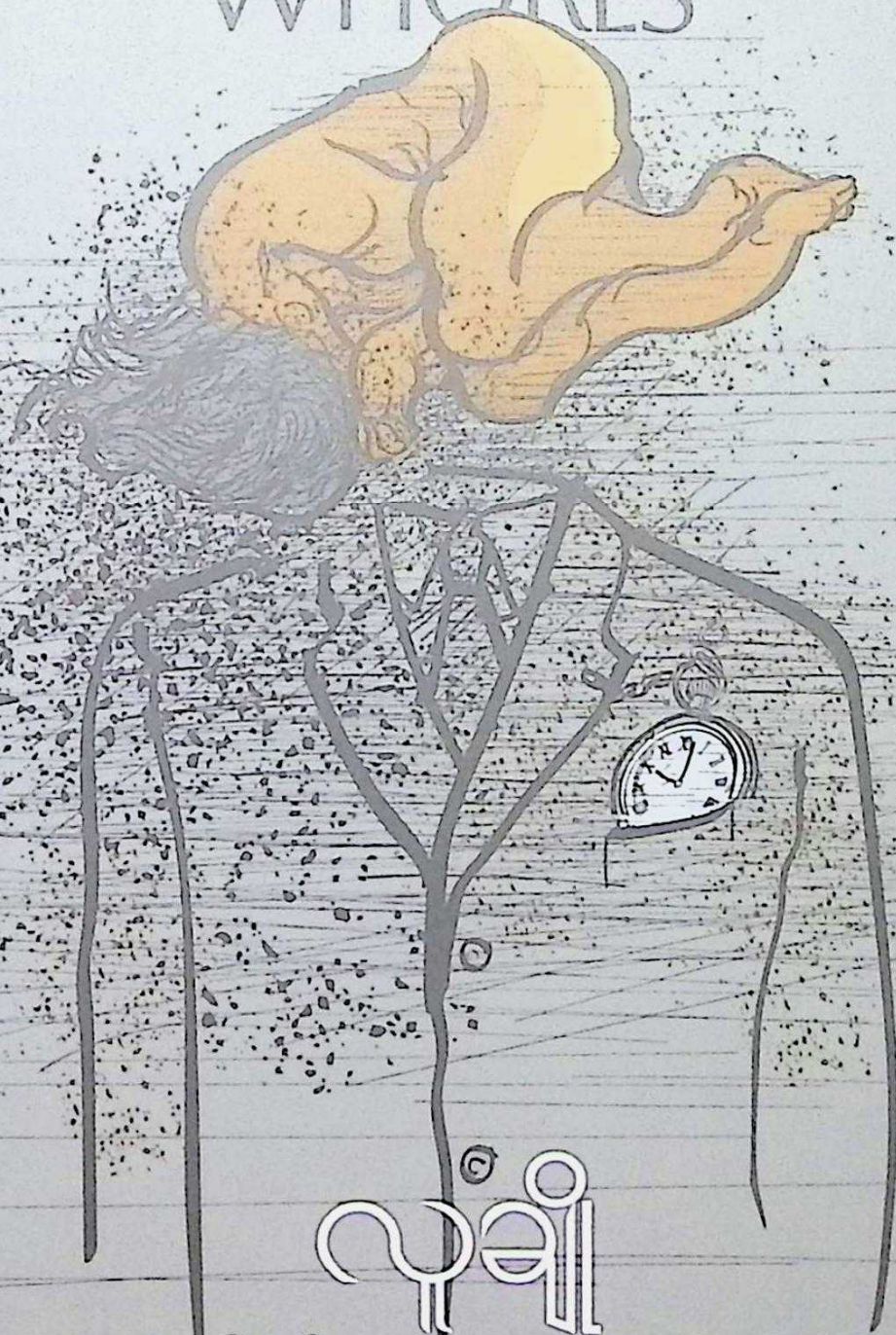

mg.yoe.com

SAMPLE BOOK

GABRIEL GARCÍA
MÁRQUEZ
Memories of My
MELANCHOLY
WHORES

လူချို

အပျော်မယ်များသို့ အရွယ်ကျော်တမ်းချင်း

2024.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

mg.yoe.com

GABRIEL GARCÍA
MÁRQUEZ
Memories of My
MELANCHOLY
WHORES

အပျော်ပယ်များသို့ အရှည်ကျော်တမ်းချင်း

လှခါ

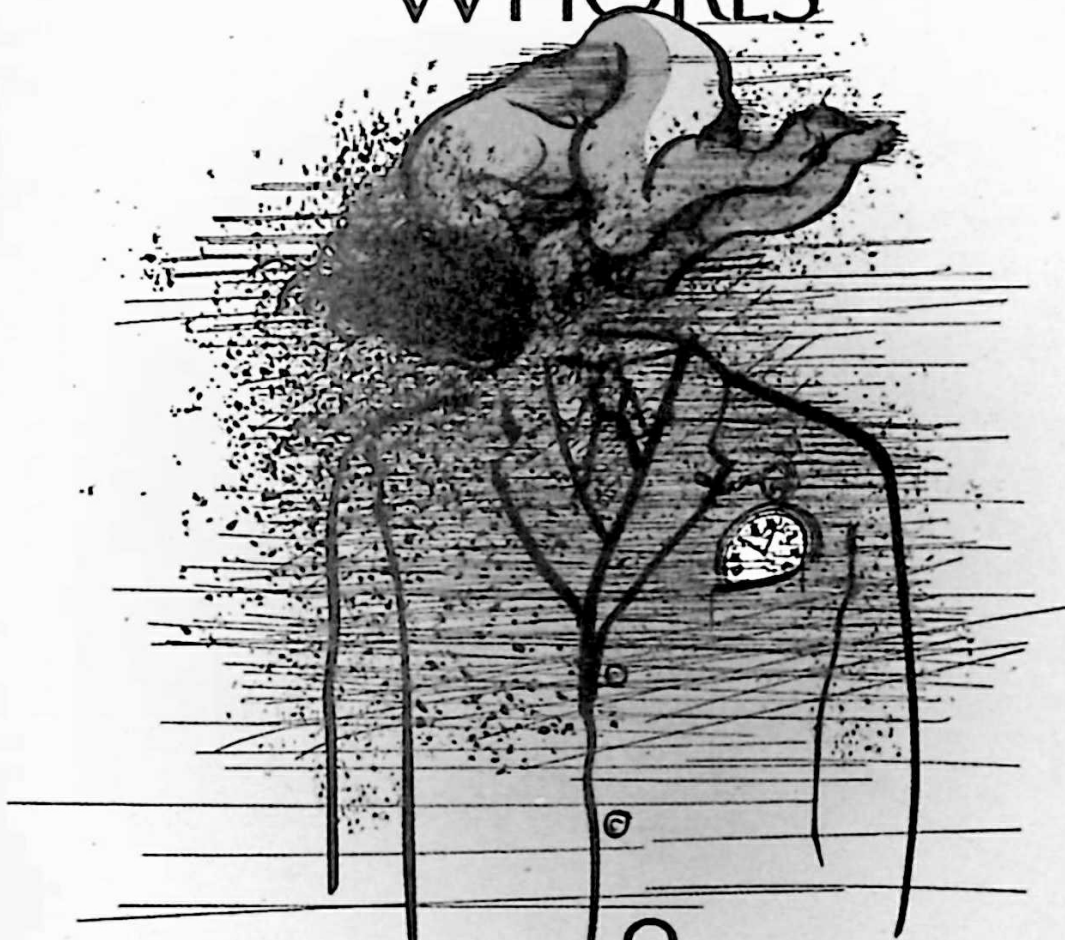
mgyoe.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
- အုပ်စု - ၁၀၀၀
- မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးမြင့်ခိုင်၊ ထွန်းသစ္စာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၀၃၈)
အမှတ်-၁၉(စိ)၊ ၅၅-လမ်း(လယ်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော် - ကျော်မင်းမောင်
- တန်ဖိုး - ၆၅၀၀ ကျပ်

GABRIEL GARCÍA
MÁRQUEZ
Memories of My
MELANCHOLY
WHORES

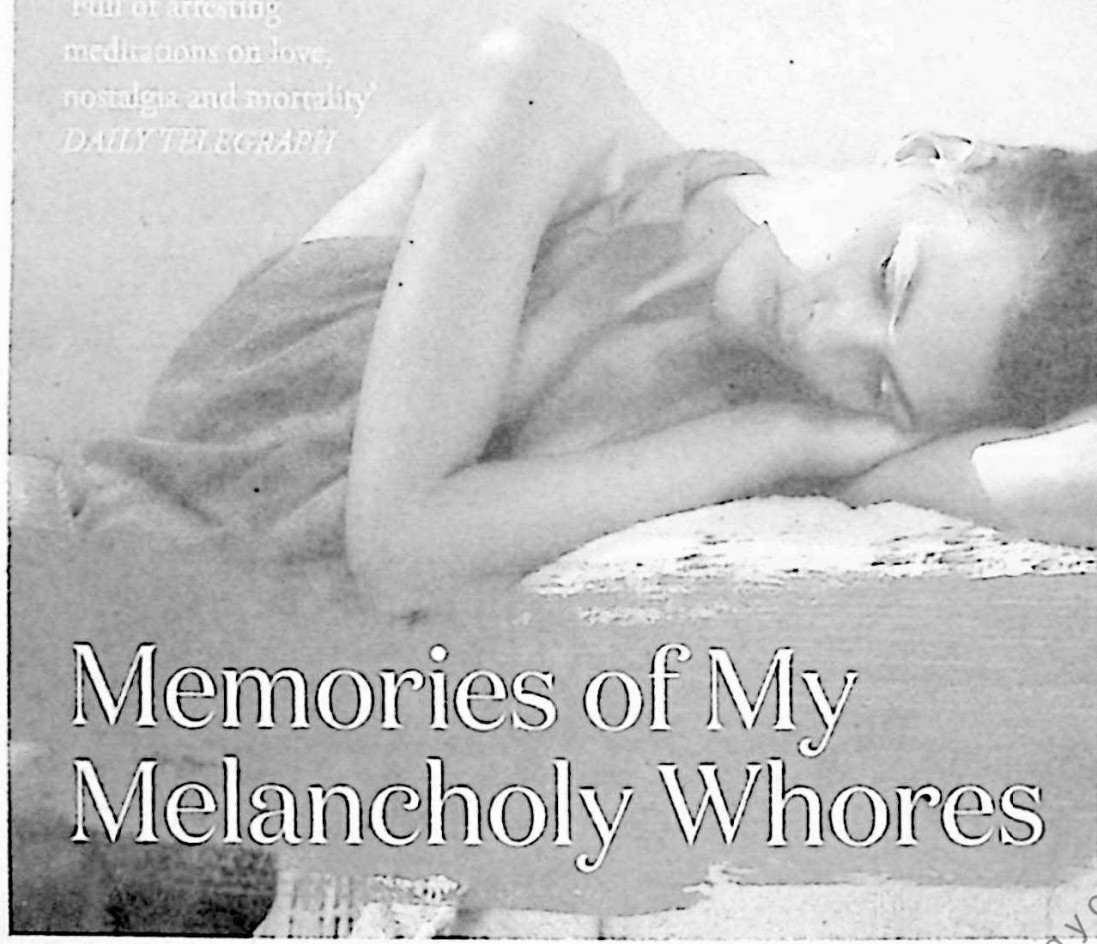

လူချို
အပျော်မယ်များသို့ အရွယ်ကျော်တမ်းချင်း

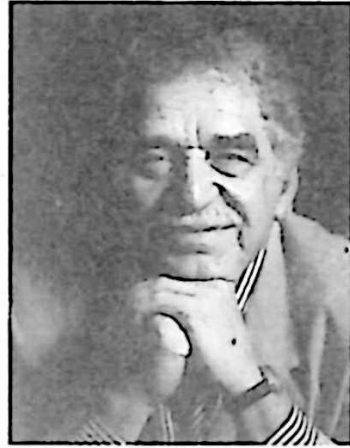
Gabriel García Márquez

'Full of arresting
meditations on love,
nostalgia and mortality'
DAILY TELEGRAPH

Memories of My Melancholy Whores

Memories Of My Melancholy Whores ဟာ ဂေဘရီရေးလ် ဂါစီယာမာရ်ကေ့စ် ရဲ့ (သူ စာမရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့) ဆယ်နှစ်ကြာကာလအတွင်း ပထမဆုံး ထွက်လာခဲ့တဲ့ ဝတ္ထု ဖြစ်ပါတယ်။ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ၊ စာဖတ်သူတွေ၊ နိုင်ငံပေါင်းစုံက အသက် အရွယ်စုံ သူ့ပရိသတ်တွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို အပြည့်အဝ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့ တယ်ဆိုပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုဟာ အသက်ကြီးသူများအတွက် နတ်သမီးပုံပြင် တစ်ပုဒ် ပါပဲ။ အရွယ်ညောင်းချိန် ရောက်မှ တဏှာရမ္မက်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ အချစ်ကို နောက်ကျစွာ တွေ့ရှိတာကို ဖွဲ့နွဲ့ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကာမဂုဏ်အာရုံရဲ့ သွေးဆောင်မှု ခံရတာနဲ့ တစ်ချိန်တည်း အပြစ်ကင်း စင်တဲ့ မေတ္တာကို တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ စွန့်စားခန်းဇာတ်လမ်းက - သူ့ရဲ့ အသက်ကိုးဆယ် ပြည့် မွေးနေ့အကြိုကို အရွယ်ရောက်ပြီးသား အပျိုစင်တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညတာ အချစ်စခန်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖွင့် ကျင်းပချင်တဲ့ အမည်ဖော်ပြမထားတဲ့ ဒုတိယ တန်းစားသတင်းထောက်တစ်ဦးရဲ့ အကြောင်းပါ။ စာမျက်နှာတစ်ရာကျော်လေးပဲ ရှိတဲ့ ဒီဝတ္ထုလတ်မှာ ဂါစီယာမာရ်ကေ့စ်က မိန်းမောစရာကောင်းသလို စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာလည်း ကောင်းတဲ့ တွေ့ဆုံမှုတွေအကြောင်း ဆက်လက် ဖွဲ့နွဲ့ပြထားပါတယ်။

ဆောင်ကြားမြိုင်အခန်းထဲ ရောက်လို့ သူ ရွေးချယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေး (ဒဲလ်ဂါးဒီးနားလို့ သူ အမည်ပေးလိုက်တဲ့ ရှက်သွေးကြွယ် အပျိုပေါက်လေး) ကို မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း အိပ်လျက်သား အနေအထားနဲ့ ပထမဆုံး စတွေ့ချိန်မှာ သူ့ဘဝဟာ လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါတယ်။ ကလေးမကို သူ လုံးဝ စကားမဆိုခဲ့ သလို သူမအကြောင်းကိုလည်း တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မသိခဲ့ပါဘူး။ သူမကလည်း

သူ့အကြောင်းကို အလားတူ ဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရှေ့မှောက်မှာ သူမ ရှိနေခြင်းက အရှယ်ညောင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ပင်စင်စားကြီးကို သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတွေအကြောင်း ပြန်အမှတ်ရစေခဲ့ပါတယ်။ သူ တွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးအားလုံးက ငွေကြေးနဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လဲလှယ်ခဲ့ကြသူတွေချည်းပါပဲ။ အခုအချိန်ကျမှ လိင်ကိစ္စဆိုတာ အချစ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်အဝ မခံစားနိုင်သူတွေရဲ့ ဖြေသိမ့်ရာလို့ သူ သိလာရပါတယ်။ စိတ်ထိခိုက် ခံစားရတဲ့အတွက် သူ့အချစ်အကြောင်းကို အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ တက်အော်ပါတော့တယ်။ အိမ်ခေါင်မိုး ဆိုတာက သူ အပတ်စဉ် ရေးနေကျ သတင်းစာကော်လံပါ။ အပြန်အလှန် အကျိုးဆက်အနေနဲ့ သူ့မြို့မှာ နာမည်အကြီးဆုံးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ဂါစီယာမာရ်ကေ့စ်ရဲ့ လက်ရာများမှာ အဓိကအကြောင်းအရာအဖြစ် အမြဲတမ်း တွေ့ရတာက အချစ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဝတ္ထုများမှာ ချစ်မေတ္တာကို သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနိုင်မှုရဲ့ မူလအစ၊ အမြန်စီးဆင်းနေတဲ့ အချိန်စီးကြောင်းကို ဟန့်တားတဲ့ ခံကတုတ်အဖြစ် မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။ 'ကာလဝမ်း ကပ်ဘေးကြီး ကျစဉ်က အချစ်' မှာ နှစ်ငါးဆယ်တိုင် ကြာညောင်းအခြေတည်ခဲ့တဲ့ ချစ်မေတ္တာကို ဖော်ကျူးခဲ့ပါတယ်။ သူ ဘိုးဘွားများရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ပုံတူယူခဲ့တယ် ဆိုပါတယ်။

စာရေးဆရာကြီးရဲ့ အအောင်မြင်ဆုံးအချိန်မှာ ရေးခဲ့တဲ့ ဒီဝတ္ထုမှာ အချစ်ရဲ့ ပြောင်းလဲစေနိုင်တဲ့ စွမ်းအားကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မာရ်ကေ့စ်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ကင်းဟန်နဲ့ ရေးထားတဲ့ Memories Of My Melancholy Whores ဝတ္ထုဟာ အိုမင်းချိန်ရဲ့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုနဲ့ ချစ်မေတ္တာရဲ့ သုခတို့ကို စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ရောယှက်ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂေဘရီရေးလ်ဂါစီယာမာရ်ကေ့စ်၏ စပိန်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော ဝတ္ထုကို အီဒစ်ဂရော့စ်မန်(Edirth Grossman) အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသည့် မူကို ဘာသာပြန်ပါသည်။

Jonathan Cape, London
ဂျီနသန်ကိပ် စာအုပ်တိုက်၊ လန်ဒန်

ဘာသာပြန်သူရဲ့ အမှာ

ဒီဝတ္ထုဟာ ဂေဘရီရေးလ် ဂါဖီယာမာရ်ကေ့စ်ရဲ့ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မာရ်ကေ့စ် အသိ-သတိချို့ယွင်းတဲ့ ရောဂါဖြစ်စ အချိန်မှာ Until August (ဩဂုတ်လ ရောက်လေတိုင်း) ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ပါသေးတယ်။ မာရ်ကေ့စ်ကတော့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတာ မလုပ်နဲ့လို့ မှာခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် သူ့သားကတော့ သူ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၂၀၂၄ မတ်လထဲမှာ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။

အခုလက်ရှိဝတ္ထုကတော့ မူရင်း စပိန်ဘာသာနဲ့ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး အိဒစ်ဂရေ့စ်မန်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာက ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေပါတယ်။ ယခု ဘာသာပြန်က အိဒစ်ဂရေ့စ်မန် ရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုထားတာပါ။

တောင်အမေရိကတိုက်ရဲ့ စာပေတွေကို ဖတ်မယ်ဆိုရင် ကျော်သွားလို့ မရတဲ့ စာရေးဆရာများထဲမှာ မာရ်ကေ့စ်က ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်ပါတယ်။

မာရ်ကေ့စ် ရဲ့ လေအတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီဝတ္ထုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ စထုတ်ဝေချိန်မှာ သူ့အသက် ၇၈ နှစ်၊ ၇၀၊ ၃ ပတ်နဲ့ ၄ ရက် ရှိပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

မာရ်ကေ့စ်ဟာ တောင်အမေရိကတိုက်ရဲ့ ပဉ္စလက်သရုပ်မှန် (Magical Realism) အရေးအသားနဲ့ နာမည်ကြီးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် ယခုဝတ္ထုမှာတော့ ပဉ္စလက်သရုပ်မှန် အရေးအသားကို အနည်းငယ်သာ တွေ့ရတယ် ဆိုပါတယ်။

သူဝတ္ထုရဲ့ မူရင်းအမည်က Memories Of My Melancholy Whores ဖြစ်ပါတယ်။

မာရ်ကော့စ်ဟာ ဝတ္ထုရေးရာမှာ အဘိုးကြီးတစ်ဦး ကွမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြောပြသလိုမျိုး ရေးလေ့ရှိပါတယ်။ နားဆင်နေတဲ့သူတွေအတွက် ရယ်မောစရာ ငိုစရာ ဖြစ်ပေမယ့် သူကတော့ မပြုံးမမဲ့ဘဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဇာတ်လမ်းပြီးတဲ့အထိ ပြောသွားတတ်တာမျိုးပါ။

ဒီဝတ္ထုရဲ့ ထူးခြားချက်က ဇာတ်ဆောင် အဘိုးကြီးနာမည်ကိုရော ကောင်မလေးနာမည်ကိုပါ လုံးဝ ဖော်မပြသွားတာပါ။ ဇာတ်လမ်းကို အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် ပြောပြတဲ့ (First Person' narrative) ကနေ ရေးသွားပါတယ်။

ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အကျင့်သိက္ခာကို ရှာဖွေနေတဲ့ စာဖတ်သူများအတွက်တော့ ဒီဝတ္ထုဟာ နှစ်သက်စရာ ကောင်းချင်မှ ကောင်းပါလိမ့်မယ်လို့ ဝေဖန်ရေးဆရာ တစ်ယောက်က ရေးထားပါတယ်။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရိုစာကာဘာကပ်ကတော့ “ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဆိုတာ အချိန်ကာလပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်” လို့ ဆိုထားပါတယ်။ မာရ်ကော့စ်က လောကကြီးမှာ ဖြစ်တတ် ဖြစ်လေ့ ဖြစ်မြဲ ရှိပေမဲ့ ဖွင့်မပြောကြတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို လှပစွာ ရေးဖွဲ့ပြသွားတာပါ။

• Love In The Times Of Cholera ဝတ္ထုထဲကလိုပဲ မာရ်ကော့စ်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အသက် (အစွန်းနှစ်ဖက်) ကို ဖတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

Love In The Times Of Cholera ရေးစဉ်က မာရ်ကော့စ်ရဲ့ အသက်က ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိပြီး ဇာတ်ဆောင် ဖလော်ရင်တီနို့အရီဇာက အသက် ခုနစ်ဆယ်ပါ။

ယခုဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဆောင်ကတော့ အသက် ကိုးဆယ်ရှိပြီး ဝတ္ထုရေးချိန်မှာ ဝတ္ထုရေးဆရာကတော့ အသက် ခုနစ်ဆယ် ရှစ်နှစ်ပါ။

ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး အရှေ့တိုင်းက ၁၉၆၈ ခုနှစ် စာပေနိဘယ်ဆုရှင် ဂျပန်စာရေးဆရာ ယာဆူနာရီ ကဝါဘာတာ (Yasunari Kawabata) ရဲ့ ‘အိပ်မောကျနေတဲ့ မိန်းမလှလေးများရဲ့ဂေဟာ’ (House Of The Sleeping Beauties) ကို သတိရစေတယ်လို့ ဝေဖန်ရေးဆရာ တစ်ယောက်က ရေးထားပါတယ်။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်တဲ့ စာပေနိဘယ်ဆုရ လက်တင်အမေရိကစာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်နောက်ဆုံးထုတ်ဝေခဲ့တဲ့

ဝတ္ထုလတ် (Novella) ကို ဖတ်ကြည့်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် ဘာသာပြန်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ လိုအပ်ချက်များလည်း ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။

စာရေးသူရဲ့ မူရင်းအရေးအသား အချို့ကိုတော့ (မပြင်ဆင်ချင်ပေမဲ့) လိုအပ်ချက်အရ ပြင်ဆင်ရေးသားရတာများ ရှိခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်စေလိုပါတယ်။

ဝတ္ထုထဲက စာတစ်ကြောင်းနဲ့ အမှာကို အဆုံးသတ်ပါတယ်။

“ဘဝ ဆိုတာ ‘ဟီရာကလေးတပ်စ်’ရဲ့ အမြဲစီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်တစ်စင်း လို ဖြတ်စီးသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်ကို မီးကင်လို့ ကျက်သွားရင် နောက် ထပ် အနှစ်ကိုးဆယ်စာအတွက် အခြားတစ်ဖက် လှန်ပြီး မီးကင်ရမယ့် တစ်မူ ထူးခြားတဲ့ အခွင့်အလမ်း တစ်ခုလို့ ယူဆလာတယ်”

ဘာသာပြန်သူ။

မဟုတ်တရုတ်တွေ မလုပ်ရဘူးလို့ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက
အဘိုးကြီး အီဂူချီကို သတိပေးတယ်။ အိပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ပါးစပ်ထဲကို
လက်ညှိုး သွားထိုးမထည့်ရဘူး။ ဒါမှမဟုတ် အလားတူ ဘယ်အပြုအမူမျိုးကိုမှ
မလုပ်ကြည့်ရဘူး တဲ့။

ယာဆူနာရီကာဝါဘာတာ
အိပ်မောကျနေတဲ့ မိန်းမလှလေးများရဲ့ ဂေဟာ

အခန်း။ ၁ ။

ကျုပ်အသက်ကိုးဆယ်ရောက်တဲ့နှစ်မှာ အရွယ်ရောက်ပြီးသား အပျိုစင်တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညတာ အချစ်စခန်းကြမ်းကြမ်း ဖွင့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုချချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်မိတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲ ရောက်လာတာ 'ရိုစာကာဘာကပ်စ်' ပဲ။ တိတ်တိတ်ပုန်း ဖွင့်ထားတဲ့ ဆောင်ကြာမြိုင် ပိုင်ရှင်လေ။ သူ့ဆီမှာ အသစ်ကလေးတွေ ရောက်တိုင်း သူ့ဖောက်သည်ကောင်းတွေဆီ အကြောင်းကြားတတ်တဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့။ ကျုပ်က တော့ ဒီလိုသတင်းပေးတာကိုရော၊ အခြား ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် မြှူဆွယ်တာတွေကို ရောအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်အလိုမလိုက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ပိုင်မူ တွေရဲ့ သန့်စင်မှုတွေအပေါ် ရိုစာကာဘာကပ်စ်က ဘယ်တုန်းကမှ အယုံအကြည် မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဆိုတာတဲ့ အချိန်ကာလပေါ်ပဲ မူတည်ပါတယ်တဲ့။ မခိုးမခန့် ပြုံးပြီး ပြောတာ ခင်ဗျား တွေပါလိမ့်မယ်။ သူက ကျုပ်ထက်တော့ အသက် နည်းနည်းငယ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်း သတင်းမကြားရတာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီ ဆိုတော့ ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်ရင်တောင် ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ပထမ ဆုံး ဖုန်းဆက်လိုက်တာနဲ့ ဖုန်းထဲက သူ့အသံကို ကျုပ် မှတ်မိလိုက်ပါတယ်။ နိဒါန်း တွေ ဘာတွေ ပျိုးမနေတော့ဘဲ ကျုပ် ကမူးရှူးထိုး ပြောချလိုက်တယ်။

“ဒီနေ့ကတော့ ရက်ရာဇာပဲ”
 သူ သက်ပြင်းချတယ်ဗျ။

“အလိုလေး... ကျွန်မရဲ့ ကျောင်းသား ကိုဆွေးရယ်၊ ရှင်က နှစ် နှစ်ဆယ် လောက် ပျောက်နေပြီးမှ မဖြစ်နိုင်တာကို တောင်းဆိုဖို့သက်သက် ပြန်ရောက်လာ တယ်ပေါ့လေ”

ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့ရဲ့ အသက်မွေးအနုပညာ ကျွမ်းကျင်မှုကို သူ ပြန်ရ သွားပြီး ကျုပ် သဘောကျ ရွေးနိုင်မယ့် ခြောက်ယောက်လောက် ရွတ်ပြတယ်။ ဒါပေမဲ့... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အားလုံးက အဟောင်းတွေ။ မလိုချင်ဘူးလို့ ကျုပ် ငြင်းလိုက်တယ်။ ကျုပ် လိုချင်တာက အပျိုစင်။ ဒီည ရရမှ ဖြစ်မယ်လို့ သူက အထိတ်တလန့် ပြန်မေးတယ်။

“နေပါဦး... ရှင်က ဘာကို သက်သေပြချင်နေလို့လဲ”

အနာပေါ် တုတ်ကျ ဖြစ်သွားတော့ ကျုပ်လည်း ပြန်ပြောရတယ်။

“ဘာမှ သက်သေမပြချင်ပါဘူး။ ကျုပ် ဘာလုပ်နိုင်တယ်၊ ဘာမလုပ်နိုင် ဘူး ဆိုတာ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်”

သူကတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ ကျောင်းသားတွေဆိုတာ အားလုံးကို သိချင်ရင် သိကောင်း သိနိုင်ပေမဲ့ အရာရာတိုင်းကိုတော့ မသိနိုင်ပါ ဘူးတဲ့။

“ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ တစ်ဦးတည်း ကျန်နေတတ်တဲ့ ကန်ရာသီဖွား (Virgo) ကတော့ ရှင့်လို သြဂုတ်လမှာ မွေးတဲ့ သူတွေပဲ။ ကျွန်မကို ရှင် ဘာလို့ အချိန်မပေးနိုင်တာလဲ”

စိတ်ထဲ ပေါ်လာတတ်တာက ကြိုမသိနိုင်ဘူးလေလို့ ကျုပ်ပြန်ပြော တယ်။ ကျုပ်က တခြားယောက်ျားတွေထက် အမြဲတမ်း ဗဟုသုတ ပိုပြည့်စုံတော့ စောင့်နိုင်ရမှာပေါ့လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစမ်း ရမှာမို့လို့ နှစ်ရက်လေးတော့ အချိန်ပေးပါတဲ့။ ကျုပ်ကတော့ တကယ် လေးလေး နက်နက် ပြန်ပြောရတယ်။ ကျုပ်အသက်အရွယ်မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးအတွက်ဆို တစ်နာရီတိုင်းဟာ တစ်နှစ်နဲ့ ညီမျှတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သူက နည်းနည်းလေးမှ သံသယမရှိတဲ့ အသံနဲ့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ဒီလိုမျိုးလေးကလဲ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းပါတယ်။ မလွယ်တာတော့ အတော် မလွယ်ဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ကို နောက်တနာရီ ကျရင် ပြန်ခေါ်ပါ့မယ်။

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဒီလိုပြောဖို့တောင် မလိုပါဘူး။ လူတွေ အဝေးက

ကြည့်ရုံနဲ့တင် မြင်နိုင်နေတာပဲ။ ကျုပ်က ရုပ်ဆိုးတယ်၊ ရှက်တတ်တယ်၊ ခေတ်မှား ပြီး ရောက်လာတဲ့သူ။ ဒီလိုမျိုး အထင်မခံချင်တဲ့အတွက် ဒါတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သယောင် ကျုပ် ဟန်ဆောင်ထားရတယ်။ လိပ်ပြာသန့်ချင်တဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်သဘောဆန္ဒကို ကျုပ်စိတ်ကြိုက် ဖွင့်ပြောဖို့ ပိုင်းဖြတ် လိုက်တဲ့ ဒီနေ့အထိပေါ့။ 'ရိုစာကာဘာကပ်စ်' ကို မခေါ်စဖူး ဖုန်းခေါ်ပြီး ဇာတ်လမ်း စရတဲ့ အကြောင်းရင်းက- ဒီနေ့ အပေါ်စီးအမြင်က ကြည့်ရင်တော့ ဒါဟာ သေမျိုး ဖြစ်တဲ့ လူအများစုကြီးရဲ့ ဘဝနေဝင်ချိန် ရောက်မှ ကျုပ် ဘဝသစ်တစ်ခု စတင် ကြည့်ချင်လို့ပဲ။

ကျုပ် နေတာက စန်နီကိုလပ်ပန်းခြံရဲ့ နေရောင်ရတဲ့ဘက်က ကိုလိုနီ စတိုင် အိမ်လေးမှာပါ။ ကျုပ်ဘဝရဲ့ နေ့အားလုံးကို ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ စွာနဲ့ ဇနီးမယားမရှိဘဲ ကုန်ဆုံးစေခဲ့တဲ့ နေရာပေါ့။ ကျုပ်မိဘတွေလည်း ဒီအိမ်မှာပဲ မွေးဖွားခဲ့၊ သေဆုံးခဲ့ကြတယ်။ ဒီအိမ်မှာပဲ ကျုပ်တစ်ကိုယ်တည်း သေဆုံးဖို့ ကြံရွယ် ထားတယ်။ အတော်ဝေးကွာဦးမယ့် နေ့တစ်နေ့ကျမှသာ ကျုပ်ကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ နာကျင်ခံစားမှုမဲ့ သေဆုံးစေရမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ဒီအိမ် ကို ကျုပ်အဖေ ဝယ်ခဲ့တာက ဆယ့်ကိုးရာစု အကုန်တုန်းက လူထုလေလံပွဲ တစ်ခု မှာ ဝယ်ခဲ့တာ။ အိမ်အောက်ထပ်ကို အိတာလျှံတစ်သိုက် ဖွင့်တဲ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းဆိုင်ကို ငှားလိုက်တယ်။ အိမ်ဒုတိယထပ်ကိုတော့ သူ့အတွက် ချန်ထားလိုက်တယ်။ အိတာလျှံ မိသားစုရဲ့ သမီးတစ်ယောက်နဲ့အတူ သူ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းထုပ်မယ့် နေရာပေါ့။ အိတာလျှံမလေး နာမည်က ဖလော်ရီနာ ဒဲဒီအော့စ်ကာဂါမန်တော့စ်။ မိုးဇက်ကို ဘာသာပြန်ပြန်လို့ လူသိများသူ။ ဘာသာမျိုးစုံ တတ်တဲ့သူ။ ဂယ်ရီဘောလ်ဒီ ထောက်ခံသူ။ ဒီမြို့ကြီးသူ အမျိုးသမီးများထဲမှာ အချောဆုံး ဉာဏ်အကောင်းဆုံး သူ။ ကျုပ် အမေပေါ့။

အိမ်က ကျယ်ဝန်းပြီး လင်းလင်းကျင်းကျင်း ရှိတယ်။ အုတ်စီအမိုးခုံးတွေ၊ ဖလော်ရင်တိုင်း ကျောက်စိပန်းချီ ကြွေပြားကြမ်းခင်းတွေနဲ့။ အပြင်က ပတ်ဝိုင်း ထားတဲ့ လသာဆောင်တွေဆီ ထွက်ဖို့ မှန်တံခါး လေးခု ရှိတယ်။ လသာတဲ့ မတ် ညများမှာ ကျုပ်အမေ ထွက်ထိုင်ပြီး အချစ်တေးတွေကို ဝမ်းကွဲညီအစ်မတွေနဲ့ ဆိုတဲ့ နေရာပေါ့။ အဲဒီနေရာကနေ ပန်းခြံကို မြင်နေရတယ်။ ဘုရားကျောင်းကြီးကို မြင်နေရတယ်။ ခရစ္စတိုဖာကိုလံဘတ် ရုပ်တုကို မြင်နေရတယ်။ အဲဒီက ကျော်ရင်

တော့ မြစ်ဆိပ်ခံတံတားပေါ်က ကုန်လှောင်ရုံတွေရယ်၊ မြစ်ဝကနေ နှစ်ဆယ်လိက် အက္ကာမှာ ရှိတဲ့ အပြောကျယ်တဲ့ မက်ဒဲလီနာ မြစ်မဟာကို တွေ့နိုင်တယ်။ အိမ်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အားနည်းချက်ကတော့ တစ်နေကုန်လုံး နေအလင်းရောင်က ပြတင်းတစ်ပေါက်စီကို အလှည့်ကျ ထိုးနေတာပါ။ ပူပြင်းတဲ့ နေအလင်းရောင် အောက်မှာ တစ်မှေးစက်နားချင်ရင် ပြတင်းတွေအားလုံးကို ပိတ်ထားရပါတယ်။ အသက် သုံးဆယ့်နှစ်အရွယ်မှာ မိဘတွေ ကွယ်လွန်ပြီး ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ်ကျောင်း ရတော့ ကျုပ်မိဘတွေ အိပ်ခဲတဲ့ အိပ်ခန်းထဲ ကျုပ် ပြောင်းနေတယ်။ စာကြည့်ခန်းနဲ့ အိပ်ခန်းကြား တံခါးဖောက်လိုက်တယ်။ ကျုပ် အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် မလိုအပ်တာ မှန်သမျှ အကုန်ရောင်းပစ်လိုက်တာ အိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းအကုန်လုံး လိုလိုပဲ။ စာအုပ်တွေနဲ့ Pianola rolls (စန္ဒရားဂီတတီးကွက် သင်္ကေတ) တွေပဲ ကျန်တယ်။

'El Diario de La Paz' သတင်းစာ မှာ ကြေးနန်းအယ်ဒီတာအဖြစ် ကျုပ် အနှစ်လေးဆယ် လုပ်ခဲ့တယ်။ ကြယ်တာရာတွေကြား ဖြတ်ပျံသန်းလာတဲ့ ရေဒီယို လှိုင်းတို့၊ ဒါမှမဟုတ် ကြေးနန်းသင်္ကေတတွေက တစ်ဆင့် ရောက်လာတဲ့ ကမ္ဘာ့ သတင်းတွေကို ဖမ်းယူပြီး နေရာကျအောင် ပြန်စီစဉ်၊ ပြည့်စုံအောင် အပြီးသတ်ပြီး ဒေသသုံး စကားပြေနဲ့ ပြန်ရေးပေးရတဲ့ အလုပ်ပေါ့။ အခုဆို ဒီ ကွယ်ပျောက်သွား ပြီဖြစ်တဲ့ အသက်မွေးအလုပ်က ရတဲ့ ပင်စင်လစာကလေးနဲ့ ကျုပ် ခြစ်ခြုတ် စားသောက်နေရတာ။ စပိန်နဲ့ လက်တင်သဒ္ဒါ သင်ပေးရတဲ့ အလုပ်က ရတဲ့ ပိုက်ဆံက ပိုတောင် နည်းသေးတယ်။ ရာစုနှစ်ဝက်ကျော် အားကြီးမာန်တက် ရေးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေ ကော်လံကလည်း ပိုက်ဆံ မရသလောက်ဘဲ။ လုံးဝ မရတာကတော့ ကျော်ကြားတဲ့ ဂီတပညာရှင်တွေ မြို့ကို ရောက်လာရင် ကျုပ်ကို အခွင့်အရေးပေးတဲ့ အနေနဲ့ ရေးခိုင်းတဲ့ ဂီတနဲ့ ကဇာတ် အကြောင်းတွေဆီကပဲ။ ကျုပ်က စာရေးတာကလွဲလို့ တခြား ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပုံပြောဆရာတစ်ယောက်လို ပါရမီ မပါ တဲ့အပြင် အသံကလည်း မကောင်းပြန်ဘူး။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် တီထွင် ဖန်တီးမှု ဥပဒေတွေကိုလည်း တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မသိဘူး။ ဒါဖြင့် စာရေးတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်အပေါ် ဘာကြောင့် ရောက်လာရသလဲ ဆိုရင် ကျုပ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖတ်လာခဲ့တာတွေက ပေးတဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့်ပဲ လို့ ပြောရမယ်။ အရပ်သုံးစကားနဲ့ ပြောရရင် ကျုပ်ဟာ လမ်းဆုံး ရောက်နေသူ တစ်ယောက်။ အရည်အချင်းလည်း မရှိ၊ ထက်ထက်မြက်မြက်လည်း မရှိ။

နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် ဘာမျှ မချန်ရစ်ထားနိုင်တဲ့သူ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အခုပြောပြဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ကိစ္စပါ။ ကျုပ်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ မေတ္တာအကြောင်းကိုတော့ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားပြောပြမယ်။

အသက်ကိုးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့မှာ လုပ်နေကျအတိုင်း မနက် ငါးနာရီမှာ ကျုပ် နိုးလာတယ်။ ဒီနေ့က သောကြာနေ့ ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ထုတ် El Diario de La Paz မှာ ဖော်ပြမယ့် တနင်္ဂနွေကော်လံအတွက် လက်မှတ်ထိုးပေးရမယ့် တာဝန်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အရုဏ်တက်အချိန်မှာ ကျုပ်ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေကတော့ လုံးဝ စိတ်မရွှင်စရာတွေချည်းဘဲ။ မနက်ကတည်းကစလို့ ကျုပ်အရိုးတွေကိုက်ခဲနေတယ်။ ကျုပ် စအိုဝတွေကလည်း မီးလို ပူလောင်နေတယ်။ မိုးခေါင်တာသုံးလရှိပြီးတဲ့နောက် မုန်တိုင်းအကြို လျှပ်စီးတွေလက်၊ မိုးတွေ ခြိမ်းနေတယ်။ ကော်ဖီနှပ်ထားချိန်မှာ ကျုပ် ရေချိုးတယ်။ ပျားရည်ခတ်ထားတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကြီးတစ်ခွက် သောက်တယ်။ ပလောပီနံပေါင်မုန့် နှစ်ချပ် စားတယ်။ အိမ်ဝတ် ချည်ကြမ်းဝတ်စုံရှည်ကြီး ဝတ်တယ်။

ဒီနေ့ ကျုပ်ရေးရမယ့် သတင်းစာကော်လံရဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ ကျုပ်မွေးနေ့ အကြောင်းပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ အသက်အရွယ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက် ဆက်လက်အသက်ရှင်နေရမယ့် ဘဝရဲ့ အရည်အသွေးကို ညွှန်ပြနေတဲ့ မိုးမလုံတဲ့ ခေါင်မိုးတစ်ခုလို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကျုပ် မတွေးမိခဲ့ဖူးဘူး။ ကျုပ် ဟိုး ကလေးဘဝတုန်းက လူတစ်ယောက်ပြောတာ ကြားဖူးတယ်။ လူတွေကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ သူတို့ဆံပင်တွေမှာ အသိုက်ဖွဲ့နေတဲ့ သန်းတွေက ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ် ခုန်ချကုန်ကြတယ်တဲ့။ ကျန်ရစ်သူမိသားစု အရှက်ရတာပေါ့။ ကျုပ်အတွက် ဒီသတိပေးစကားက သိပ်ပြင်းထန်လွန်းတော့ ကျုပ် ကျောင်းနေချိန်မှာ ဆံပင်ကို ပြောင်လက်အောင် ဖြီးသင်ခဲ့တယ်။ အခု ဆံပင်ပါးပါးလေး ကျန်တဲ့အချိန်အထိ ခေါင်းလျှော်နေတုန်းပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အချစ်တော် ခွေးလေးတွေ ကိုယ်မှာ သန်းစွဲရင် သုံးတဲ့ ဆပ်ပြာမျိုးနဲ့လေ။ ဒါက ဘာကို ဆိုလိုသလဲ ဆိုတာက... ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်။ ကျုပ်ကလေးလေး ဘဝကတည်းက သေခြင်းတရားကို သဘောပေါက်တာထက် လူမှုရေးအရ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နေရမယ် ဆိုတာကို ပိုနားလည်ခဲ့တယ် ဆိုတာပါ။

ကျုပ်မွေးနေ့အတွက် ရေးပေးမယ့် သတင်းစာကော်လံဟာ ကုန်လွန်ခဲ့

mgje.com

ပြီးဖြစ်တဲ့ နှစ်တွေအကြောင်း ရေးပြမယ့် သာမန်အကြောင်းအရာမျိုး မဟုတ်စေရဘူးလို့လပေါင်းများစွာ ကြိုစဉ်းစားထားခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ အိုမင်းခြင်းရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာအကြောင်းကို ရေးမှာပါ။ အသက်အိုမင်းလာခြင်းကို ဘယ်အချိန်က ကျုပ်သတိပြုလာမိသလဲ ဆိုတာနဲ့ စပါတယ်။ ဒီအကြောင်း ရေးမယ့်နေ့ မတိုင်ခင် ကာလကလေးကမှ အရွယ်ညောင်းလာတာကို စသတိပြုမိတယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်။ အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ်တုန်းက အသက်ရှုလိုက်တိုင်း ကျောဘက်မှာ နာနာလာလို့ ဆရာဝန် သွားပြဖူးတယ်။ ဆရာဝန်ကတော့ ဒါဟာ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ခင်ဗျားအရွယ်မှာ ဒီလို နာတာမျိုးဟာ ပုံမှန်ပါပဲလို့ သူက ပြောတယ်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်လိုနာတာမျိုးက ကျွန်တော့် အရွယ်အတွက် ပုံမှန်မဟုတ်တာလဲ” လို့ ကျုပ် ပြန်မေးမိတယ်။

ဆရာဝန်က ကျုပ်ကို သနားပြီး ပြုံးတယ်။ ဪ... ခင်ဗျားက ဒဿနဆရာကိုးလို့ ပြောတယ်။ အိုမင်းလာပြီ ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အသက်ကို သတိထားမိလာတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါ။ သိပ်မကြာပါဘူး မေ့သွားရော။ နောက် နှစ်တွေ ကြာလာတော့ နေ့စဉ် အိပ်ရာက နိုးလာတိုင်း နေရာအနှံ့ ပြောင်းနေတဲ့ နာကျင်မှုမျိုးစုံနဲ့ ကျင့်သားရလာတော့တယ်။ နာလာတဲ့အခါတိုင်း မရဏတရားရဲ့ ကုပ်ဆွဲလာမှုပဲလို့ မကြာခဏ ထင်ရပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပျောက်သွားပြန်ရော။ အဲဒီကာလမှာပဲ မင်းအဖေနဲ့ မင်း တူစပြုလာတဲ့ နေ့ဟာ အိုမင်းခြင်းရဲ့ ပထမဆုံး လက္ခဏာပဲလို့ ကျုပ် သိလာခဲ့တာ။ ကျုပ်ကတော့ အမြဲတမ်း နုပျိုနေစေလို့ ကျိန်စာမိထားသလားတောင် ထင်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ တူတဲ့ ကျုပ်သွင်ပြင်က ကျုပ်အဖေရဲ့ ကာရစ်ဘီယံရုပ်ကြမ်းမျိုး မဟုတ်သလို ကျုပ်အမေရဲ့ တော်ဝင် ရိုမန်ရုပ်သွင်နဲ့လည်း မတူလို့ပဲ။ အမှန်ကတော့ ပထမဆုံး ပြောင်းလဲလာတာလေးတွေက နှေးကွေးလွန်းတော့ သတိမထားမိလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ။ ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ်တော့ အရင်လိုပဲလို့ ထင်တာပေါ့လေ။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြန်ကြည့်တာကိုး။ တခြားသူတွေကတော့ အပြင်ကနေ စူးစမ်းကြည့်နေကြတာ။

ငါးဆယ်ပိုင်းအရွယ် ရောက်လာတော့ အိုမင်းခြင်းဆိုတာ ဘာပါလိမ့်လို့ ကျုပ် စစဉ်းစားလာမိတယ်။ သတိမေ့တာလေးတွေ ပထမဆုံး ကြုံလာရတဲ့ အချိန်မှာပါ။ မျက်မှန်ကို တစ်အိမ်လုံး ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာနေမိတာ။ နောက်မှ သတိ

ထားမိတယ်။ မျက်မှန်က တပ်ရက်သား။ မျက်မှန်မချွတ်ဘဲ ရေချိုးမိတာလည်း မကြာခဏပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အဝေးကြည့်မျက်မှန်အပေါ် အနီးကြည့်မျက်မှန် ထပ်တပ်မိပြန်ရော။ တစ်နေ့ဆိုရင်လည်း မနက်စာကို နှစ်ခါပြန် စားမိလား စားမိရဲ့။ ပထမစားထားတာကို မေ့သွားလို့။ မိတ်ဆွေတွေကို အရင်တစ်ပတ်က ပြောထားခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းအရာကိုပဲ ထပ်ပြန်ပြောနေမိလို့ မိတ်ဆွေတွေမှာ ကျုပ်ကို ဖွင့်မပြောရဲကြတဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း သတိထားမိလာတယ်။ အဲဒီအရွယ်မှာပဲပေါ့။ ကျုပ်စိတ်အစဉ်မှာ ကျုပ်သိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ မျက်နှာက သတ်သတ်၊ သူတို့ရဲ့ နာမည်တွေက သတ်သတ်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ မျက်နှာနဲ့ အမည်ကို ပြန်တွဲမိပါတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ လိင်စွမ်းဆောင်နိုင်မှု အရွယ်ကိုတော့ ကျုပ် စိတ်မပူမိဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုတွေက ကျုပ်အပေါ် သိပ်မူမတည်သလို ဆက်ဆံရမယ့် မိန်းမတွေအပေါ်လည်း သိပ်မူမတည်ပါဘူး။ ဒီစိတ်တွေက သူတို့ လိုချင်လာတဲ့ အခါကျရင် ဘာကြောင့်၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဆိုတာကို သိနေကြလို့ပဲ။ ဒီနေ့ဆို ကြည့်လေ... အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ် ငယ်ငယ်လေးတွေနဲ့ ဆရာဝန်ကို မေးမြန်းတိုင်ပင်နေရတဲ့ သူတွေကို ကျုပ် လှောင်ရယ်မိတယ်။ ဒီလိုမျိုး ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့ကြရတော့ ထိတ်လန့်ကုန်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီအဖြစ်က အသက် ကိုးဆယ်ကျရင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စတွေက ရှေ့လျှောက် အရေးမပါတော့ဘူး ဆိုတာ သူတို့ သိပုံမရဘူး။ ဒီစိတ်တွေဟာ အသက်ရှင်သန်နေရခြင်းရဲ့ စွန့်စားရမယ့် အန္တရာယ်တွေပဲ။ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း အရွယ်ညောင်းလာတဲ့ သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲက မလိုအပ်တော့တဲ့ အကြောင်းတွေကို မေ့ကုန်တဲ့အဖြစ်ဟာ ဘဝရဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ တကယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်းတွေကျတော့ မှတ်ဉာဏ်က မေ့ပစ်ဖို့ ခက်နေပြန်ရော။ စီဆာရီက ကလောင်တစ်ချက် ဝင့်ပြီး သရုပ်ဖော် ပြခဲ့သလိုပေါ့။ “ရတနာတွေကို သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်အဘိုးကြီးမှ မမေ့ဘူး”

ဒီနောက်ကြောင်းပြန် တွေးမိတဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ အခြားအကြောင်းတွေ ပေါင်းပြီး ကျုပ်ရဲ့ သတင်းစာကော်လံ အကြမ်း ရေးပြီးသွားတယ်။ ပန်းခြံထဲက မက်မွန်ပင်တွေ ကြားကနေ ဩဂုတ်လ နေမင်းက ပွင့်လင်းလာတယ်။ ဇိုးခေါင်မှုကြောင့် ဆိုက်ရောက်ချိန် တစ်ပတ် နောက်ကျနေတဲ့ မြစ်တွင်းသွား သင်္ဘောက

လည်း ချောစာတွေ သယ်ဆောင်ပြီး ဆိပ်ကမ်းတူးမြောင်းအတိုင်း ဥဩသံပေး ဝင်လာရဲ့။ ကျုပ် အသက်ကိုးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ ရောက်လာပြီလို့ တွေးလိုက် မိတယ်။ ဘာကြောင့် ကျုပ် ဒီလို လုပ်မိသလဲ ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင် ဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သိဟန်လည်း မဆောင်ပါဘူး။ အဲဒီ မတော်မတဲ့ လှုံ့ဆော်မှုရဲ့ ပဉ္စလက်ဆန်တဲ့ သက်ရောက်မှုကြောင့်လို့ပဲ ပြောရမယ်။ ရိုစာကာဘာကပ်စ်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်တယ်။ ကာမဂုဏ်ခံစားမယ့် ညတစ်ညနဲ့ ကျုပ် အသက်ကိုးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ကို ကျင်းပဖို့ပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကို သန့်စင်တဲ့ ငြိမ်းချမ်း မှုမှာသာ အသုံးပြုခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ ဂန္ဓဝင်စာအုပ်တွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင် သံစုံတီးဝိုင်းဂီတ အစီအစဉ်တွေကို စိတ်ထင်ရင် ထင်သလို ပြန်ပြန်ဖတ်ရှု လေ့လာတဲ့ အလုပ်နဲ့ အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့မှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ ရမ္မက်ဆန္ဒက အဆောတလျင် ရှိလှတာကြောင့် ဘုရားသခင်က ပို့သလိုက်တဲ့ သတင်းစကား တစ်ခုနဲ့တောင် တူနေပါတယ်။ ဖုန်းဆက်ပြီးနောက် ကျုပ် စာတောင် ဆက်မရေးနိုင်တော့ဘူး။ စာကြည့်တိုက်ရဲ့ ထောင့်တစ်ခုမှာ ကြိုးပုခက်တစ်ခု ကျုပ် ဆင်ထားတယ်။ မနက်ခင်း နေမထိုးတဲ့ နေရာမှာပေါ့။ ပုခက်ပေါ် ကျုပ် တက်လှဲနေလိုက်တယ်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ မျှော်မောစိတ်တွေနဲ့ လေးလံနေ တယ်။

ကျုပ် ငယ်ဘဝက အလိုလိုက်ခံရတဲ့ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ပေါ့။ ကျုပ် အမေက ဘက်စုံထူးချွန်ပေမဲ့ အသက်ငါးဆယ်မှာ အဆုတ်နာရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။ အဖေကတော့ ရှေးရိုးစွဲ။ အမှား တစ်ခုတလေကိုတောင် ဘယ် တော့မှ လက်မခံသူ။ နီရာလင်ဒီယာစာချုပ် (Neerlandia Treaty) လက်မှတ်ထိုး ကြတဲ့ နေ့မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။ ရက်တစ်ထောင်စစ်ပွဲနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ရာစုနှစ်အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ စစ်ပွဲအလီလီကို အဆုံးသတ်စေခဲ့တဲ့ စာချုပ်ပါ။ ငြိမ်းချမ်းမှုက မြို့တော်ကြီးကို ကြိုတင် မမျှော်လင့်ထား၊ မတောင့်တထားတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်။ ‘ကာလီအင်ချီ’ Calle Anche လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်မှာ ရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်တွေမှာ အထိန်းအချုပ်မဲ့ မိန်းမတွေ တစ်ပြုံတစ်မကြီး တိုးပွားလာလိုက်တာ ခေါင်းတွေ မူးနောက်လာလောက် အောင်ပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ ကင်မီလွန်အက်ဘဲလို Camellin Abello လို့ လူသိများတဲ့ နေရာပေါ့။ အခုတော့ ပါဆီရိုကိုလွန် Paseo Colon လို့ ခေါ်နေပြန်ရော။ ကျုပ်

သိပ်တိုလွန်းတော့ မှည့်ရွန်းနေတဲ့ သူ့နောက်ပိုင်း ကောက်ကြောင်းကို ဖော်ပြထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် ထကြွလာတဲ့ စိတ်တွေကြောင့် ကျုပ်နောက်ကနေ သွားပြီး ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းမိလိုက်တယ်။ သူမ မငြင်းပေမယ့် လက်ခံတယ်လည်း ပြောလို့မရဘူး။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားပေမဲ့ ကြံကြံခံနိုင်ပါတယ်။ သူမကို သိက္ခာကျသွားအောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း သိက္ခာကျတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က ကြေးအကြီးဆုံး မိန်းမထက် နှစ်ဆပိုများတဲ့ ငွေကို ကျုပ်ပေးချင်ပေမဲ့ သူက တစ်ပြားတောင်မှ မယူဘူးဗျာ။ အဲဒါကြောင့် သူ့လခကို တိုးပေးရတယ်။ တစ်လကို တစ်ခါ ဆိုတဲ့ အခြေခံပေါ် မူတည်ပြီး တွက်ရတာပေါ့။ အမြဲတမ်း သူမ အဝတ်လျှော်နေချိန် ဖြစ်ရမယ်။ အမြဲတမ်း နောက်ကနေပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီခုတင်နဲ့ မကင်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက ဦးတည်ရာမဲ့ ကျုပ်ဘဝရဲ့ ကြေကွဲစရာ အဖြစ်တွေကို ပြန်ပြောပြဖို့ အခြေခံ အုတ်မြစ်ကောင်းတွေအဖြစ် အသုံးတော်ခံခဲ့ပါလားလို့ ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီ ညှိုးငယ်စိတ်ကနေပဲ ခေါင်းစီးအမည် ပေါ်လာတယ်။ 'အပျော်မယ်များသို့ အရွယ်ကျော်တမ်းချင်း' ပါတဲ့၊ အခြားတစ်ဖက်က ကျုပ်ရဲ့ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့ ဘဝကတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းပါဘူး။ မိဘနှစ်ပါးလုံး ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ အနာဂတ်ပျောက်နေတဲ့ လူပျိုသိုးကြီး။ သာမန် ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်၊ 'ကာတာဂျီးနာဒဲအင်ဒိစ်' က ဂျူးဂိုစ် ဖလော်ရေးလ် ကဗျာပြိုင်ပွဲမှာ နောက်ဆုံးဆန်ခါတင်အဆင့် လေးကြိမ် ရောက်ဖူးသူ။ အဆင်းမလှတဲ့ ကျုပ်ရုပ်ရည်ကြောင့် ရုပ်ပြောင်ကာတွန်းဆရာများ ရုပ်ပြောင်ဆွဲဖို့ အကြိုက်တွေ့သူ။ အတိုချုပ်ဆိုရရင် အသုံးမကျတဲ့ ကျုပ်ဘဝက အစမကောင်းခဲ့လို့ပဲ ပြောရမယ်။ ကျုပ်အသက် ၁၉ နှစ်မှာ အမေက ကျုပ်လက်ကို ဆွဲပြီး သွားခဲ့တဲ့ တစ်နေ့လယ်ခင်းက ဇာတ်လမ်းစခဲ့တာပေါ့။ El Diario de La Paz သတင်းစာမှာ ကျုပ် ရေးပို့ခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားဘဝမှတ်တမ်း ပါ။ မပါ သွားကြည့်ကြတာ။ စပိန်ဘာသာနဲ့ အသုံးအနှုန်း သင်တန်းက ရေးခဲ့တဲ့ စာကိုပါ။ အယ်ဒီတာရဲ့ အားပေးစကား မိတ်ဆက်နဲ့အတူ တနင်္ဂနွေထုတ် သတင်းစာမှာ ပါလာတယ်ဗျာ။ နောက်နှစ်များစွာကြာမှ ကျုပ် သိလာရတယ်။ အဲဒီစာနဲ့ နောက်ထပ် ဆောင်းပါး ခုနစ်ခု ဆက်ပါဖို့ အမေက သတင်းစာကို ပိုက်ဆံပေးရတယ်တဲ့ဗျာ။ ကျုပ် ကသိကအောက်တောင် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အချိန်က အတော်လွန်ခဲ့ပြီကိုး။ ပြီးတော့လည်း

အပတ်စဉ် သတင်းစာကော်လံက ကျုပ်ဘာသာ ရေးလို့ရပြီး အပတ်စဉ် ပါနေပြီ။ ကျုပ်က ကြေးနန်းအယ်ဒီတာနဲ့ တေးဂီတ ဝေဖန်သူတောင် ဖြစ်နေပြီ။

ကျုပ် ထူးချွန်ဒီပလိုမာ အဆင့်နဲ့ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့နောက် ပြည်သူပိုင် အလယ် တန်းကျောင်း သုံးခုမှာ စပိန်နဲ့ လက်တင်ဘာသာ သင်ကြားပေးတဲ့ အလုပ်ကို တစ်ချိန်တည်း အလုပ်ရတယ်။ ကျုပ်က ခပ်ညံ့ညံ့ဆရာ တစ်ယောက်ပါ။ သင်တန်း လည်း မတက်ခဲ့ဘူး။ ခံယူချက်လည်း မရှိခဲ့ဘူး။ သူတို့မိဘက အာဏာရှင်လို အုပ်ချုပ်မှုကနေ ရှောင်တိမ်းဖို့ အလွယ်ဆုံးနည်းအဖြစ် ကျောင်းလာတက်ကြတဲ့ ကလေးတွေကိုလည်း မသနားနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ် လုပ်နိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အလုပ်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ သစ်သားပေတံနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး သူတို့ကို နာခံစေတဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဒီလိုနည်း သုံးလို အနိမ့်ဆုံးအနေနဲ့ ကျုပ် အကြိုက်ဆုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူတို့ အိမ်ပြန်သယ်သွားနိုင်တာပေါ့။

- အို ဖေဘီရို ရေ
- အို ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု
- မင်း အခုမြင်နေရတဲ့
- ပျက်စီးယိုယွင်းနေတဲ့ လယ်ကွင်းပြင်တွေ
- မည်းမှောင်နေတဲ့ တောင်ကုန်းတွေဟာ
- တစ်ချိန်တုန်းကတော့
- သာယာလှပ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့
- အစ်တဲလ်လစ်ကာ မြို့တော်ကြီးပေါ့။

အဘိုးကြီးအရွယ် ရောက်မှ ကျုပ်ရဲ့ တပည့်တွေ ကျုပ် နောက်ကွယ်မှာ ခေါ်ခဲ့တဲ့ မနှစ်မြို့စရာ နာမည်ကို သိလာရတယ်။ ပါမောက္ခ တောင်ကုန်းမည်းကြီး တဲ့။

ဘဝက ကျုပ်ကို ပေးခဲ့တာ ဒါ အကုန်ပါပဲ။ ဒီထက် ပိုရအောင်လည်း ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စာသင်ချိန်တွေကြားမှာ ကျုပ် နေ့လယ်စာ စားတယ်။ ညနေ ခြောက်နာရီ ကျရင် သတင်းစာအယ်ဒီတာ ရုံးခန်းကို သွားပြီး ကျုပ်အတွက် ကြယ်တွေကြားက ဖြတ်လာမယ့် ကြေးနန်းသင်္ကေတတွေ ကောက်ရ

တယ်။ ည ဆယ့်တစ်နာရီ အယ်ဒီတာ ဖောင်ပိတ်ချိန်ကျမှ ကျုပ်ရဲ့ တကယ့်ဘဝ စတယ်။ အပျော်အပါး အစုံရတဲ့ 'ဘာရီရီချိန်' ရပ်ကွက်မှာ ကျုပ် ညအိပ်တယ်။ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ဆိုသလိုပေါ့။ ကျုပ် တွဲအိပ်တဲ့ အဖော်ကလည်း အမျိုးအစားစုံ ဆိုတော့ နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ အကောင်းဆုံးဖောက်သည်ဘွဲ့ နှစ်ကြိမ်ရဖူး တယ်။ အနားက ကဖီရိုးမား (Cafe Roma) မှာ ကျုပ် ညစာစားပြီး အပျော်အိမ် ကိုတော့ ကျပ်ပန်း ရွေးလိုက်တယ်။ အနောက်ပေါက်ကနေ လှစ်ခနဲ ဝင်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ရတာ ကျုပ် စိတ်ပျော်လို့လေ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီလိုလုပ်တာ ကျုပ်အလုပ်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်လာရော။ ဒီအတွက် အရေးပါတဲ့ နိုင်ငံရေး သမားတွေရဲ့ မဆင်မခြင် ပြောစကားတွေကို ကြားရတာ ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ သူတို့ရဲ့ တစ်ညတာ ချစ်သူတွေကို နိုင်ငံတော်လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပြောပြတတ်တာ ကိုး။ ကာထားတဲ့ အခန်းနံရံ ပါးပါးလေးတွေရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ရှိတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက် က သူတို့ပြောတာတွေကို ကြားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မိကြမှာ မဟုတ် ဘူး။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ကျုပ်အကြောင်း သူတို့ပြောတာတွေကို ပြန်ကြားရတာလည်း ရှိတယ်။ ကရီမီလမ်းက မိဘမဲ့ကောင်လေးတွေနဲ့ ညဘက်တွေမှာ သူငယ်ဖမ်းခဲ့လို့ ကြေကွဲစရာ လူပျိုကြီးဘဝ ကျုပ်ခမျာ ရောက်နေတာလို့ ထင်ထားကြတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ကျုပ်ကောင်းကောင်း မေ့ပစ်လို့ ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်အကြောင်း ကောင်းတာတွေလည်း ပြောတာကို ကြားရတာကိုး။ တန်ဖိုးအစစ်ကို သူတို့သိတဲ့အတွက် ကျုပ် ချီးမွမ်းမိသေးရဲ့။

ကျုပ်မှာ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ရင်းနှီးလာတဲ့သူ အနည်းငယ်ကလည်း နယူးယော့ခံ ရောက်ကုန်ပြီ။ သူတို့ သေကုန်ပြီလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အတိတ်ဘဝက လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကနေ ကင်းလွတ်ဖို့အတွက် သွားကြတဲ့ နေရာဟာ နယူးယော့ခံလို့ ကျုပ် မှတ်ယူထားတာကိုး။ အငြိမ်းစား ယူပြီးကတည်းက ကျုပ်မှာ လုပ်စရာက နည်းနည်းပဲ ရှိတော့တာ။ သောကြာ နေ့ခင်းကျရင် ကျုပ် ရေးထားတာလေးတွေကို သတင်းစာတိုက် သွားပို့ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီထက် အဓိပ္ပာယ်ပိုရှိတဲ့ တာဝန်လေးတွေ ထမ်းဆောင်ရတယ်။ Bellas Artes မှာ တေးဂီတဖြေဖျော်ပွဲ သွားတာမျိုး၊ ကျုပ် ပါဝင်တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အနုပညာ စင်တာမှာ ပန်းချီပွဲ သွားတာမျိုး၊ လူထုဖွံ့ဖြိုးရေးအသင်းက မကြာခဏ ကျင်းပ

တတ်တဲ့ စည်ပင်သာယာ ကွန်ဖရင့် သွားတက်တာမျိုးတွေပါ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အပိုလိုဘောလုံးကွင်းမှာ နာမည်ကြီး ဘောလုံးသမား တစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ပြုပွဲ သွားတာမျိုးပေါ့။ ကျုပ် ငယ်ငယ်ကတော့ လဟာပြင်မှာပြတဲ့ ရုပ်ရှင်ပွဲတွေ ကြည့် ဖူးတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရင်း လကြတ်တာနဲ့ ကြုံလို့အံ့ဩဖူးတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ မိုးကြီးရွာချလိုက်လို့ အဆုတ်ရောင်ရောဂါလည်း နှစ်ခါရဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ခဲ့ ရတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေထက် ကျုပ် စိတ်ဝင်စားမိတာက ကောင်မလေး အရွယ်ငယ်ငယ် လေးတွေကိုပဲ။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် တစ်စောင်တန်ဖိုး သာသာနဲ့ လိုက်အိပ်တဲ့ ဟာ တွေ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူတို့ကို ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုဘူး။ တစ်ခါတလေလည်း အကြွေးရတတ်သေးတာ။ ရုပ်ရှင်ကတော့ ကျုပ် ဝါသနာ မဟုတ်ဘူး။ ရှာလီ တင်ပယ်ကို လိင်စိတ်နဲ့ အရူးအမူး စွဲလမ်းကြတာ မြင်ကတည်းက ကျုပ် စိတ်ကုန် သွားရော။

ခရီးကတော့ လေးကြိမ်ပဲ ထွက်ဖူးတယ်။ အသက်သုံးဆယ် မတိုင်မီက ကာတာဂျီနာဒီအင်ဒီစ်က ဂျူးဂိုဗ်ဖလောရဲလ်ကို သွားတဲ့ ခရီးပါ။ မော်တော်ဘုတ် နဲ့ တစ်ညတာ ဆိုးဆိုးရွားရွား သွားရတဲ့ ခရီးတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ‘ဆင်တာ မာတာမြို့’ မှာ ‘ဆေခရာမင်တိုမွန်တီရဲလ်’ က ဆောင်ကြာမြိုင်တစ်ခု အသစ်ဖွင့် တဲ့ အခမ်းအနားကို ကျုပ်ကို ဖိတ်လို့ သွားရတဲ့ ခရီးပါ။ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်တွင်းဘဝ ကတော့ အစာများများ စားလေ့မရှိသလို ရောင့်ရဲလွယ်ပါတယ်။ ‘ဒါမီရားနား’ အသက်ရလာတော့ ကျုပ်ကို ထမင်း၊ ဟင်း ချက်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီအချိန် ကစလို့ ကျုပ်ရဲ့ ပုံမှန် အစားအစာကတော့ သတင်းစာ ဖောင်ပိတ်ချိန်မှ စားရတဲ့ ရှိမာကဖီးက အာလူးထောင်းကြော်ပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အသက်ကိုးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့အကြိုနေ့မှာ ကျုပ် နေ့လယ်စာလည်း မစားရသေးသလို ရိုစာကာဘာကပ်စ်ဆီက အဖြေစောင့်နေလို့ စာတောင် ကောင်းကောင်း မဖတ်နိုင်ဘူး။ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီ အပူချိန်အောက်မှာ ပုစဉ်းရင်ကွဲတွေက အသံကုန် ဟစ်ကြွေးနေကြသလို ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက် တွေကနေ ဖြတ်သွားတဲ့ နေရောင် ထိုးတာကြောင့် ကြိုးပုခက်ကို သုံးနေရာ ပြောင်းချိတ်ရတယ်။ ကျုပ်မွေးနေ့တိုင်း တစ်နှစ်လုံးရဲ့ အပူဆုံးအချိန်နဲ့ ကြုံရ တယ်။ ဒါကို ခံနိုင်ဖို့ ကျုပ် ကျင့်သားရနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့က ကျုပ် စိတ်အခြေ အနေက ဒီလိုလုပ်ဖို့ ခဲယဉ်းနေတယ်။ ညနေစောင်း လေးနာရီထိုးတော့ ကျုပ်

mgyc.com

စိတ်ငြိမ်စေဖို့ ယိုဟန်ဆီဘက်ရှုန်ဘာ့ခဲရဲ့ တေးသွားကို နားထောင်နေရတယ်။ ဆဲလိုတယောကြီး သက်သက်နဲ့ ဒွန်ပါဘလိုကာဆဲလ် ပြန်တီးခတ်ထားတဲ့ ဘာ့ခဲရဲ့ တေးသွားပါ။ ဂီတတေးသွား အားလုံးမှာ အကောင်းဆုံးလို့ ကျုပ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ တေးသွားပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်စိတ်တွေကို ခါတိုင်းလို ဖြေသိမ့်ပေးမယ့်အစား ကျုပ်ကို ပိုနိုးချည့် ခွေယိုင်သွားစေတယ်။ ဒီစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကျုပ် အိပ်မောကျသွားမိတာ အချိန်နည်းနည်း ကြာသွားတယ် ထင်တယ်။ တစ်မှေးငိုက်နေမိတုန်း ဆဲလိုတယောသံလိုလို ထွက်သွားတဲ့ သင်္ဘောရဲ့ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ဥဩသံလိုလို ကြားနေရတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ တယ်လီဖုန်းသံက ကျုပ်ကို နှိုးလိုက်တယ်။ ရိုစာကာဘာကပ်စ်ရဲ့ အသံအက်အက်က ကျုပ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။ ရှင်ကတော့လေ လူမိုက်ကံကောင်းပဲတဲ့။

“ရှင် လိုချင်တာထက်တောင် ပိုသာတဲ့တစ်ယောက် ကျွန်မ ရှာတွေ့ပြီ။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်။ ကောင်မလေးက အခုမှ ဆယ့်ဝက်နှစ်ထဲ ဝင်ခါစ ရှိသေးတယ်”

ကောင်မလေးကို အနီးလဲပေးရရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ ကျုပ် လှမ်းစလိုက်တယ်။ သူမ ဘာကို ဆိုလိုချင်တာမှန်း နားမလည်မိလို့၊ ကျွန်မက ရှင်ကို စိတ်ပူနေလို့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ (မုဒိမ်းမှုနဲ့) ထောင်သုံးနှစ် အကျခံရဖို့အတွက် ကျွန်မကို ဘယ်သူက ပိုက်ဆံလာပေးမှာလဲ။

ဒီအတွက် ဘယ်သူမှ ပိုက်ဆံလာပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ဒီကောင်မလေးလို ဟာမျိုးနဲ့ပေါ့။ တကယ်ပြောတာ။ ရိုစာကာဘာကပ်စ်က သူဆိုင်ထဲက အသက်မပြည့်သေးတာတွေကို ရွေးပြီး ဥထားလေ့ ရှိတယ်။ သူတို့ကို အတင်းအကျပ် ခိုင်းစေပြီး အဆုံးထိ ရနိုင်သလောက် အသုံးချတယ်။ ဒီကောင်မလေးတွေ နောက်ဆုံးမှာ အတတ်မျိုးစုံ တတ်ကျွမ်းပြီး Black Eufamia လို သမိုင်းဝင် ဇိမ်ခန်းများက ပိုဆိုးတဲ့ ဘဝတွေဆီ ပြောင်းရွှေ့သွားတဲ့ အထိပေါ့။ ရိုစာကတော့ တစ်ခါမှ ပြစ်ဒဏ်တပ်ခံ မထိပါဘူး။ သူ့နေရာက ဒေသဆိုင်ရာ အစိုးရမင်းများ ပျော်မွေ့ရာကိုး။ ဘုရင်ခံကအစ မြို့တော်ဝန်ရုံးမှာ ကပ်ဖားရပ်ဖား လုပ်နေတဲ့သူတွေအထိလာကြတာ။ ဇိမ်ခန်း(ဘီ)ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ရိုစာကာဘာကပ်စ်မှာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နိုင်တဲ့ အာဏာ မရှိဘူးလို့ ထင်ရင် မှားလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်စရာတောင် မလိုပါဘူး။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ စောင့်စည်း

ထားတဲ့ သူမ သိက္ခာ ဆိုတာဟာလည်း သူမ စိတ်ကြိုက် အမြတ်ရရှိစေဖို့ ရည်ရွယ် တာ သက်သက်ပါ။ အပြစ်ဒဏ် များများပေးနိုင်တဲ့ဟာ ဖြစ်လေလေ ဈေးပိုကြီး လေလေပေါ့။ အခုလည်း ဒီပြဿနာကို အခကြေးငွေ နှစ်ပိဆို တိုးပေးပြီး ဖြေရှင်း လိုက်ရတယ်။ ပိုက်ဆံ ငါးပိဆို ယူပြီး ညဆယ်နာရီ သူမအိမ် အရောက်လာရမယ်။ ပိုက်ဆံ ကြိုပေးရမယ်။ တစ်မိနစ်တောင် စောလာလို့ မရဘူး။ ကောင်မလေးက သူ့ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေကို ညစာကျွေးရဦးမယ်။ အဆစ်ရောင်ရောဂါကြောင့် မစွမ်းမသန်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့အမေကို ကူပြီး ကလေးတွေကို သိပ်ရဦးမယ်။

လေးနာရီ စောင့်ချိန်ရတယ်။ အချိန်တွေ ကုန်လာတာနဲ့အမျှ ကျုပ်နှလုံး ကလည်း အသက်ရှူမှားအောင် ခုန်လာတယ်။ အဝတ်အစားကို အကျအန ဝတ် ဆင်ပြီး အချိန်ကုန်အောင် အသုံးချရတယ်။ ဂိုဏ်းအုပ် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဝတ်စုံ ဝတ်သလိုမျိုး ထုံးတမ်းစဉ်လာနဲ့အညီ ကျုပ် အဝတ်ဝတ်နေတယ်လို့ 'ဒါမိရားနား' က ကဲ့ရဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ် မုတ်ဆိပ်ကျင်စွယ်တွေကို သင်တုန်းစားနဲ့ ရိတ်တယ်။ မျက်နှာသစ်ဖို့အတွက် ရေပိုက်ထဲက ရေတွေက နေပူ ထားလို့ ပူနေတော့ အေးအောင် စောင့်ရသေးတယ်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ကိုယ်ကို သုတ်နေတုန်းတောင် အပူဒဏ်ကြောင့် ချွေးတွေက ထပ်ထွက်နေပြန်တယ်။ ကံကောင်းလှတဲ့ ဒီညနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ဝတ်စုံဝတ်ရတယ်။ ကော်လာကို တောင့် နေအောင် ကော်တင်ထားတဲ့ အပြာရောင်စင်းရှပ်အင်္ကျီ ဝတ်ပြီး အပေါ်က အဖြူ ရောင် လိုင်နင်သားဝတ်စုံ ထပ်ဝတ်တယ်။ လည်စည်းက တရုတ်ပိုးထည်။ ဘွတ် ဖိနပ်တွေကို ဇင့်နဲ့ အရောင်တင်ထားတယ်။ နာရီက ရွှေရောင်ကြိုးနာရီ။ နာရီကြိုး ကို ကုတ်အင်္ကျီကော်လာ ကြယ်သီးပေါက်မှာ တွဲထားလိုက်တယ်။ ဘောင်းဘီ အောက်ခြေကိုတော့ ခေါက်ထားလိုက်တယ်။ ဒါမှ ကျုပ် ပိန်ရှုံ့သွားတာကို ဘယ်သူမှ မသိမှာ။

ကျုပ်က ဦးကပ်စေးလို့ နာမည်ကြီးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ် နေတဲ့ နေရာကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်ဆင်းရဲတာကို ဘယ်သူမှ မယုံလို့ပဲ။ မှန်တာ ပြော ရရင် ဒီလိုညမျိုးအတွက် ကျုပ် သုံးတာဟာ ကျုပ်တတ်နိုင်တာထက် အများကြီး ပိုကုန်ကျနေတာပါ။ ခုတင်အောက်က ပိုက်ဆံဘူးကို ထုတ်လိုက်တယ်။ အခန်းငှားခ က နှစ်ပိဆို၊ အိမ်ပိုင်ရှင်(ခေါင်း) အတွက်က လေးပိဆို၊ ကောင်မလေးအတွက်က သုံးပိဆို။ ကျန်တဲ့ ငါးပိဆို ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ညစာနဲ့ အသေးသုံးတွေအတွက် ဖယ်

ထားလိုက်တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် တနင်္ဂနွေ ကော်လံအတွက် ကျုပ်ရတဲ့ တစ်လစာ ဆယ့်လေးပီဆို ပြောင်ရော ဆိုပါစို့။ ပိုက်ဆံတွေကို ခါးပတ်က လျှို့ဝှက် အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး Florida Water of Lanman & Kemp-Barclays & Co က ရေမွှေးဆွတ်တယ်။ ထိတ်လန့်စိတ်က ရင်ထဲ ရောက်လာတာ ခံစားမိတယ်။ ည ရှစ်နာရီ ထိုးသံလည်း ကြားရော မည်းမှောင်နေတဲ့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း စမ်းတဝါးဝါး ဆင်းလာလိုက်တယ်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ချွေးတွေ ရွှဲလို့၊ ပြီးတော့ မှ မွေးနေ့အကြို တောက်ပနေတဲ့ ညထဲ တိုးဝင်လိုက်တော့တယ်။

ရာသီဥတုကတော့ အေးစိမ့်စိမ့်ပါ။ ပါဆီရိုကိုလွန် လမ်းဘေး လူသွားလမ်း အလယ်မှာ ရပ်ထားကြတဲ့ တက္ကစိကားတန်းတွေ ကြားမှာ အမျိုးသား အုပ်စုတွေ ဘောလုံးပွဲအကြောင်း အသံကုန်ဟစ် ငြင်းနေကြရဲ့။ တီးဝိုင်းလေး တစ်ခုကတော့ လူသွားလမ်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ လေးတွဲတွဲ ဝေါ့လိမ်တေးသွား တစ်ပုဒ်ကို တီးခတ်နေတယ်။ Called de los Notarios လမ်းပေါ် ရောက်တော့ ဖောက်သည် ရှာနေတဲ့ ညဉ့်ငှက်မလေး တစ်ယောက်က သူ တောင်းနေကျ စီးကရက် တောင်း တယ်။ ကျုပ်ကလည်း ပေးနေကျ အဖြေပဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ငါ စီးကရက် ဖြတ် ထားတာ ဒီနေ့ဆို သုံးဆယ့်သုံးနှစ် နှစ်လ ဆယ့်ခုနစ်ရက် ရှိသွားပြီလို့၊ El Alambre de Oro လမ်းကို ရောက်တော့ မီးလင်းနေတဲ့ မှန်ပြတင်းတွေမှာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြန်ကြည့်မိတယ်။ ကျုပ်ပုံရိပ်က ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ထင်ထားသလိုမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေတဲ့ အဝတ်တွေ ဝတ်ထားသလိုမျိုး တွေ့နေရတယ်။

ဆယ်နာရီ မထိုးမိလေးမှာ တက္ကစိတစ်စီး ခေါ်စီးတယ်။ ကားသမားကို စီမင်တာရီရှိ ယူနီဗာဆယ်ကို မောင်းပို့ခိုင်းတယ်။ ကျုပ် ဘယ်သွားမယ် ဆိုတာ မရိပ်မိအောင်လို့၊ သူက နောက်ကြည့်မှန်ကနေ ကျုပ်ကို ပျော်နေတဲ့ပုံနဲ့ ကြည့် တယ်။

“ကျွန်တော့်ကို ထိတ်လန့်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ အယ်ဒီတာကြီးရယ်။ ဘုရား သခင်က ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးလောက် အသက်ရှည်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ”

သင်္ချိုင်းရှေ့ ရောက်တော့ ကားရပ်ပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ကားအပြင် ထွက်ကြတယ်။ ကားသမားမှာ ပြန်အမ်းစရာ ငွေအကြွေ ပါမလာလို့ ညဉ့်နက်မှ အရက်လာသောက်ကြတဲ့ သင်္ချိုင်းဘေးက ဆင်းရဲသား အရက်ဆိုင်လေးထဲ ဝင်ပြီး

အကြွေ လဲရတယ်။ အကြွေလဲတဲ့ ကိစ္စလည်း ပြီးရော ကားဒရိုင်ဘာက အရေးကြီး တဲ့ အသံနဲ့ ပြောတယ်။

“သတိထားနော် ဆီညော်၊ ရိုစာကာဘာကပ်စ်ရဲ့ ဂေဟာက အရင်ကလိုမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး”

သတိပေးတဲ့အတွက် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရသေးတယ်။ နေမင်းကြီးအောက်က ကမ္ဘာလောကမှာပါဆီရိုကိုလွန်လမ်းက တက္ကစီသမားတွေ မသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် မရှိပါလားနော် ။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ် ငယ်စဉ်ကာလများကနဲ့ လားလားမျှ မတူတော့တဲ့ ရပ်ကွက် လေးထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ အရင်ကလိုပဲ လမ်းကျယ်ကျယ်မှာ ခင်းထားတဲ့ သဲတွေက ပူနေတယ်။ အိမ်တွေက တံခါးတွေ ဖွင့်ထားတယ်။ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကြမ်းတွေကို နံရံလုပ်ထားပြီး အမိုးကတော့ ထန်းရွက်တွေပေါ့။ အိမ်ခြံဝင်းတွေကိုတော့ ကျောက် စရစ် ခင်းထားတယ်။ ရပ်ကွက်သားတွေကတော့ အရင်ကလို ဆိတ်ငြိမ်မှုမျိုး မရှိ တော့ဘူး။ အိမ်အများစုကြီးက သောကြာနေ့ည ပါတီပွဲတွေ ကျင်းပနေကြတော့ ဗုံသံ၊ လင်းကွင်းသံတွေက အူ အသည်းတွေ တုန်တဲ့အထိ ဆူညံနေတယ်။ ဘယ်သူ မဆို ပြားငါးဆယ် ပေးရင် သူ အကြိုက်ဆုံး ပါတီပွဲကို ဝင်ခွင့်ရ ရတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ခြံပြင်မှာပဲနေပြီး ဂီတစည်းချက်နဲ့အညီ ကနိုင်ပါသေးတယ်။ ကျုပ် လမ်းဆက်လျှောက်လာရင်း ကျုပ်ရဲ့ ပဲများထားတဲ့ ဝတ်စုံကြောင့် မြေမျိုခံထိ မလားတောင် စိတ်ပူမိတယ်။ ဘယ်သူမှ ကျုပ်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်မနေပါဘူး။ တိုက်ခန်း တံခါးဝတစ်ခုမှာ ထိုင်ငိုက်နေတဲ့ ပိန်လိုလို လူဖြူ-လူမည်း ကပြား တစ်ယောက်ကပဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ ရင်ထဲက အသံနဲ့ အော်ပြောတယ်။

“ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်း သွားပါ ဒေါက်တာ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချစ်နိုင်ပါစေ”

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရုံအပြင် တခြားဘာမှ ပြန်မပေးနိုင်ပါဘူး။ နောက် ဆုံး အတက်ကုန်းထိပ် မရောက်ခင် မောလာလို့ ကျုပ် သုံးခါတိတိ နားရတယ်။ ကုန်းထိပ်ပေါ် ရောက်တော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကနေ ထွက်လာတဲ့ ကြေးနီရောင် လမင်းကြီးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ဝမ်းထဲက လိပ်တက်လာတဲ့ မျှော်လင့် မထားတဲ့ ကိစ္စပြီးချင်စိတ်ကြောင့် ဘာများ ဆက်ဖြစ်လာမလဲလို့ရင်ထိတ်မိတယ်။ ခဏပါပဲ ဒီစိတ် ပျောက်သွားတယ်။ ရပ်ကွက်အဆုံး အိမ်တွေကနေ သီးစားပင်အုပ်